

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Schepelern, Georg Sophus Frederik FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-11-15)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Schepelern, Georg Sophus Frederik FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-11-15)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 193. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030083.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Samme.
Viborg, 15. November 1866.

Tak, kjære Schepelern, for Dit Brev, Dit Indlæg i den Helsing Capellansag*) ! Hvad Sagen i dens Almin s. 194deliglied angaaer, da er der to Punkter, hvorpaa jeg mener, den maa være klar for Alle. Dersom en Menighed har faaet en Præst, som giver dem Stene istedenfor Brød, da er det et godt Tegn, naar den skrider om Hjælp, og den bør hjælpes. Men dersom den ikke vil nøies med Brødet, uden der er overflødig Suul til, vil have et dagligt Gjæstebud istedenfor dagligt Brød, saa har den ikke Ret. Man kan unde den det Bedste, dersom Gud vil give det; men det maa beroe ganske paa ham, og den skal „nøies med Guds Naade“ ; — det maa en allerede vakt Menighed kunne, og maaskee den netop trænger dertil, ligesom Paulus, da han havde været i den tredie Himmel. Jeg kan ikke gaae nøiere ind paa dette uden at forhandle det hele Spørgsmaal om Menighedernes Kaldsret (den offentlige eller private), som nu i Ryslinge er kommen ikke blot til Forhandling, men til en egenmægtig og forvoven Afgjørelse. Min Mening i Almindelighed og Korthed er, at det er en Lykke for Menighederne, at de ikke have denne Ret; saaledes lære de at nøies med Gud og hans Evangelium og at prøve, om det er dette selv eller en vis menneskelig Form deraf, hvori de søge Tilhold; og i værste Fald bliver det da Andres Feilgreb, de have at reise sig imod, ikke deres egne — at nedtrykkes af. — Imellem de to nævnte klare Yderpunkter ligger der en heel Række af andre, hvor Sagen ikke er saa klar, hvor Meningerne kunne være forskellige, hvor der skal læmpes efter Omstændighederne, s. 195og Freden bevares. Og paa et af disse befinder den foreliggende Sag sig (ligesom vel altid, hvad der kommer frem i Erfaringen ikke strax og afgjort kan siges at staae paa den ene eller anden Side). — — — — Efter Alt maa jeg troe, at Menigheden (i Kirkehelsing) har faaet, hvad den skal nøies med (jeg mener, paa et af Mellemstadierne, med Tilgift af menneskelige Brøst og Mangler) og Spørgsmaalet er, om den maa faae en Tilgift (et Suul til Brødet), som den vilde blive glad ved, og nu er bleven vant til. Her gjælder det altsaa om, hvad der kan læmpes uden at Sagens lovlige Stilling forqvækles. Dersom det viser sig, at F. (Sognepræsten i K. Helsing) proprio motu, om end ikke ganske i primitiv Forstand, men bevæget ved, hvad han anseer for Menighedens tilladelige Ønske, maaskee Trang (maaskee ogsaa lidt Forkjælelse og deraf følgende Trang) og i Hensyn til, hvad der fattes ham, — vil have en Capellan, og just Dig, — saa skal Du staae ved Dit Ord, saa er det et Kald til Dig, fordi Du ikke blot er den, om hvem der bedes fra Menighedens Side, men tillige den, det stoler jeg paa, der kan og vil hævde ligeoverfor Menigheden — den redelige og kjærlige Tjener den Plads, hvorpaa han er sat og skal blive staaende. Din Stilling kan blive vanskelig, men — saa skal Du gaae. Maaskee det nu vil vise sig, at Du ikke skal; der er mere end eet Punkt, hvorpaa denne Sag kan strande. I saa Fald gaaer Du til Aarby, siger Du. Maaskee Du skal; maaskee det vil vise sig, at Du skal, selv om Du der i en ganske anden Betydning skulde blive paatvungen, og altsaa komme ind i en Stilling, som man dog ikke gjerne skal søge, ikke før man er vis derpaa, at man skal. Og for mig staaer det ikke saa klart, at det s. 196er dette Sted, der ligger Dig nærmest; jeg vilde for Din egen Skyld ønske, at Du ikke skulde derhen. Du er en ung Præst, som endnu trænger til at voxer. Du er voxet stærkt, hastigt, ualmindelig, ja — man kunde næsten sige foruroligende stærkt og hastigt (naar man seer et ungt Menneske voxer stærkt, ængster man sig jo for, at han ikke kan faae Kræfterne med, at der er een Kraft, som vil tage Magten fra de andre, at ikke Alt i ham kommer med, og at tilsidst hans Væxt skal tynde og bøie ham). — Naar et ungt Træ staaer inde i en Skov, voxer det hastig i Veiret; de andre Træer læe for det og drive det op, men kun i een Retning — i Veiret —, rigtignok den bedste, hvorpaa det fornemmelig kommer an, opad, — men dog kun een: det skulde dog ogsaa skyde Grene til Siderne (især en dansk Bøg), men dertil faaer det ikke Lov, det klemmes sammen, for kun at voxer i den ene Retning; og ihvor høit det bliver, og hvor fast og stærk og nyttig Stammen er, maa man dog tilsidst spørge, om det ikke kunde blevet — dette og dog tillige noget Andet, Fyldigere, anderledes Skovens Pryd og Ære. Forstaaer Du, hvad for en Skov jeg tænker paa? Du har hidtil vel kun staaet i en Udkant, men dog i den, men Aarby ligger udentvivl i dens Midte. Ihvor meget Godt end Beck har udrettet, — og jeg troer, det er Meget og værd at skjønne paa, — saa har han dog, efter hvad jeg kan forstaae, kun drevet det i een Retning, vistnok opad, men kun i een Retning, og ikke givet Træerne i sin Skov Rum til at brede sig ud. Han er der ikke mere; men, kan man tvivle derpaa, den Aand, som drev ham, og hvori han drev, den er der endnu, og er endnu den samme, den tæt sammensluttende, opadrivende. Skal Nogen der faae Plads for sin s. 197egen Væxt, saa maa han tilkæmpe sig den, og saa gjælder det om, hvem der er stærkest, — om man ikke giver sig hen, maaskee uden at mærke det; men gaaer det godt, — let troer jeg ikke, det kan gaae. — Til Langeland vil Du ikke, — til en død Menighed! — jeg veed ikke, hvor Du nu skal hen; men saa hastigt turde jeg ikke svare. Da Paulus ikke skulde blive i Asien, maatte han over Havet; og den Mand, som raabte i Synet: „kom og hjælp os!“ — var kun i Synet levende: i Virkeligheden var Macedonien steendødt. Og Du har to stærke Erfaringer for Dig, at Du mindre end de Fleste har Grund til at ængste Dig for at indlade Dig med en død Menighed, altsaa mindre Ret end Andre, som heller ingen have, til at svare Nei, — dersom man kalder paa Dig. Dersom, — jeg veed det ikke. Men for mig staaer det dog, som om netop der kunde være Stedet, hvor Du skulde hen, for at voxer. Langeland er neppe saa dødt, som Du synes at troe; der har i det Mindste tidligere været stærke Bevægelser, som vel have havt deres Eiendommelige, og hvoraf vel Spor maae være tilbage, som have bevaret deres Eiendommelige; jeg veed ikke. Jeg vil ikke have Dig ind under nye Indflydelser, som kunde forvirre og forstyrre Din sunde Væxt; jeg vilde kun, at Du skulde faae Frihed og Rum til at voxer Din egen Væxt, som dog først kan være den guddommelige Væxt. Hvor, hvordan? derfor kan og vil jeg ikke raade. Jeg har nu sagt Dig, hvordan Sagen staaer for mig — vistnok i en stor Afstand; Dig er den langt nærmere, og i ethvert Fald — jeg kan kun raade, og saa overlade Afgjørelsen til Dig selv og Din Raadførelse med Gud. Han være med Dig i dette og i. Alt!

Laub, Hardenack Otto Conrad, *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*,

13

13*

Din egen Fader.